

[Aksel Møller.]

lem hr. Poul Hansen (Kalundborg), tillægger jo enkelte sider af denne agitation en indfyldelse på det opnåede resultat —, tror jeg dog alligevel, man må indrømme, at befolkningen i Danmark er nået dertil, at den ikke kan godkende stadig at skulle bære påtvungne udgifter til betaling af goder, som ofte også påtvinges den.

Når man tænker på, at skolebespisningen efterhånden er kommet til at koste det offentlige, altså stat og kommuner tilsammen, et beløb, der, hvis alle børn deltager i skolebespisningen, i alt fald vil være på ca. 40 mill. kr., så er det jo ikke sikkert, at det danske folk stillet ansigt til ansigt med bevidstheden om denne umådelige udgift til dette formål, finder, at vi her på rigsdagen regerer det med den højeste visdom. Mon man i det hele taget ikke burde overveje hele denne udgifts berettigelse nu efter forliget om et kontant tilskud til hvert barns livsophold? Naturligvis vil der altid være behov for og sund fornuft i, at det offentlige skaffer samfundets stedbørn sikkerhed for i hvert fald eet nærende måltid om dagen, men fra denne erkendelse og til det standpunkt, som lovgivningen om skolebespisningen bygger på i dag, er der et langt spring.

En af de betydeligste landvindinger under de forhandlinger, som har forberedt lovforslaget her op til anden behandling, er afskaffelsen af rabatmærkeordningen. Lige siden 1948 har mit parti gentagne gange søgt at overbevise det høje ting om, at vi burde indrette os sådan, at tilskuddet til de forhøjede levnedsmiddelpriser først og fremmest bliver givet til dem med de store forsørgerbyrder, d. v. s. givet til familierne i forhold til børnetallet. Man ville herved kunne opnå mulighed for betydelige besparelser på statens udgifter og derved bane vej for en skattelettelse. Den ordning, som nu er kommet i stand, ser jeg som en opfyldelse af det krav, vi har stillet siden 1948, og jeg ser det egentlig som en indfrielse af det programpunkt, som det konservative parti ofte har fremført, kravet om en familierpolitik. I virkeligheden vil dette forslag, som det høje ting sikkert i løbet af nogle timer vil vedtage, føre til en følelig skattenedsættelse for folk med store familier og små indkomster, og dermed er hjælpen altså først og fremmest kommet dem til gode, som har sværest ved at klare sig under det høje prisniveau på de nødvendigste varer.

I anledning af, hvad det ærede medlem hr. Alfred Jensen sagde om denne sag, vil jeg gerne have lov til at fremhæve, at hver

gang vi har drøftet disse ordninger og muligheden for at overgå til andre systemer i stedet for det direkte pristilskud eller rabatmærker, har det konservative partis talsmand fra denne talerstol stadig peget på, at partiet var villigt til ved sådanne omlægninger at tage de videst mulige hensyn til de socialpolitiske sider i denne sag, og den ordning, som nu foreligger til afgørelse i det høje ting, betyder efter min mening, at vi for vort vedkommende har fulgt den erklæring, vi tidligere har afgivet herom. Men til dem, der mener, at de ikke har fået noget ud af det i penge ved disse plus'er og minus'er, ved skattelettelse og børnetilskud på den ene side og bortfald af rabatmærker på den anden side, være sagt, at de skal vide, at det har hele tiden været hensigten, at en sådan omlægning af tilskuds politikken skulle hvile i sig selv, at altså det beløb, som blev anvendt til børnetilskud og skattelettelse, rundt regnet skulle være det samme som det, der tidligere var blevet anvendt til mærkeordninger, og så vidt det overhovedet er muligt at nå et mål, er det mål blevet nået.

Når plus'er og minus'er er gjort op, vil den enkelte borger have fået nogenlunde det samme, som han fik ved den anden ordning. Fremskridtet ligger i, at statens samlede skatteudskrivning er bragt ned med ca. 60 mill. kr., og at vi er fri for at have en mængde rabatkort flydende rundt til skade for den naturlige prisdannelse. Rabatmærker, der udleveres til bestemte grupper, betyder jo for det første en irriterende indblanding i befolkningens forbrug, og for det andet, at efterspørgslen efter de pågældende varer kunstigt holdes oppe. Derfor tror jeg på, at når vi nu har stillet ca. 170 mill. kr. til befolkningens frie disposition, enten som sagt som formindskelse af skatten eller som bidrag til børnene, så har vi skabt en langt smidigere ordning, og jeg er overbevist om, at vi i fremtiden, når de øvrige tilskudsordninger skal afvikles, må følge en lignende fremgangsmåde.

Vor tilfredshed med det indgående forlig er altså så som så. Under forhandlingerne om forbrugsafgifterne skal jeg gøre nogle ganske få bemærkninger om vort syn på de resultater, som er opnået for disse afgifters vedkommende. Der er i afgiftslovene stadig fejl, der er iøjnefaldende for det konservative folkeparti og formentlig også iøjnefaldende for andre, men når jeg ser ud over forligets samlede indhold, har det dog en sådan form og følger alligevel i så høj grad vore principielle synspunkter, at vi har kunnet tiltræde det, vel at mærke